

Laodikea - Nummer fem

De sidste tre

Jeff Pippenger

2023-09-03

Ideelt set bør de syv menigheder og de syv segl forstås som parallelle symboler, der repræsenterer indre og ydre linjer af den samme historie. Det er også vigtigt at bemærke, at når man betragter de sidste tre menigheder og de sidste tre segl, er den historiske linje, som repræsenterer den fremadskridende historie, ikke et primært emne i symbolerne. Når menighederne anvendes i sammenhængen af parallelle historier, er historiens progression et væsentligt element i symbolikken, men dette er ikke tilfældet, når de sidste tre menigheder og segl behandles som et symbol i sig selv.

De sidste tre menigheder handler som symbol om forholdet mellem tre grupper og dynamikken i samspillet mellem de tre grupper af tilbedere, som de forskellige menigheder repræsenterer. De sidste tre segl identificerer Guds folk, som repræsenteres ved Moses og Elias. Elias repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde og Moses de retfærdige døde.

Og da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved. Og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru, vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, som bor på jorden? Og der blev givet hver af dem en hvid klædning; og der blev sagt til dem, at de endnu skulle hvile en liden stund, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom de, blev fuldtallige. Og da han åbnede det sjette segl, se, da blev der et stort jordskælv; og solen blev sort som en sæk af hår, og månen blev som blod; og himmelens stjerner faldt ned på jorden, ligesom et figentræ kaster sine umodne frugter, når det rystes af en stærk vind. Og himmelen veg bort som en bogrulle, der rulles sammen; og hvert bjerg og hver ø blev flyttet fra deres steder. Og jordens konger og stormændene og de rige og hærførerne og de mægtige og hver træl og hver fri skjulte sig i hulerne og i klipperne i bjergene; og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen, og for Lammets vrede. For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan da bestå? Åbenbaringen 6:9–17.

Søster White oplyser os om, at det femte segl omhandler »en tidsperiode i fremtiden«. Versene om det femte segl spørger, hvornår Gud ville dømme pavedømmet for at have myrdet Guds folk under den mørke middelalder. Svaret blev givet, at Gud i »de sidste dage« ville dømme pavedømmet for deres mord og også for en anden gruppe pavelige martyrer, som ligeledes ville blive myrdet af pavedømmet under søndagslovskrisen.

“Og da han havde åbnet det femte segl ... [Åbenbaringen 6,9–11]. Her blev der for Johannes fremstillet scener, som ikke dengang var virkelighed, men som ville blive det på et tidspunkt i fremtiden.” Manuscript Releases, bind 20, s. 197.

Inspirationen bekræfter også, at sjælene under alteret, som ønsker at vide, hvornår Gud vil dømme pavedømmet, er forbundet med de to røster fra den engel, som oplyser jorden med sin herlighed i det attende kapitel i Johannes' Åbenbaring.

„Da det femte segl blev åbnet, så Johannes Åbenbareren i et syn under alteret den skare, som var blevet dræbt for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Derefter fulgte de scener, som er beskrevet i det attende kapitel af Åbenbaringen, hvor de, som er trofaste og sande, kaldes ud fra Babylon. Åbenbaringen 18,1–5 citeret.“ Manuscript Releases, bind 20, 14.

I Åbenbaringen atten er katolicismens dom dobbelt; for dér og da straffes hun ikke blot for dem, hun vil myrde i de „sidste dage“, men også for mordofrene under pavedømmets herredømme i den mørke middelalder.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Gengæld hende, ligesom hun har gengældt jer, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; i det bæger, som hun har skænket, skal I skænke hende dobbelt. Åbenbaringen 18:4–6.

Det sjette segl giver et af Bibelens klassiske billeder af de begivenheder, som umiddelbart går forud for Kristi andet komme under de syv sidste plager. Det afsluttes med indledningen til Åbenbaringens kapitel syv, som giver svaret på det spørgsmål, der rejses i det sidste vers af det sjette segl: „hvem kan bestå?“ Der er to grupper, som vil bestå som Guds banner i søndagslovskrisen, der afsluttes, når de syv sidste plager kommer. Disse to grupper er de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er fremstillet ved Elias, og den „store skare“, som er fremstillet ved Moses. Disse to symboler, Moses og Elias, blev tidligere identificeret som dem, der står ved verdens ende; for de stod begge sammen med Kristus på Forklarelsens Bjerg.

Den første gruppe af pavelige martyrer fra den mørke middelalder fik givet hvide klæder, og den anden gruppe, som de fik at vide, at de skulle vente på, indtil den gruppe var fuldtallig, er den „store skare“, som også bærer hvide klæder. Det femte og sjette segl fremviser ikke en parallel historie til den femte og sjette menighed; de afgiver et vidnesbyrd om de to grupper, som rejser sig som et banner for Herren i de „sidste dage“. Disse to grupper er dem, som forkynnder budskaberne fra de to røster i Johannes' Åbenbaring kapitel atten. Det budskab, som derpå forkyndes, ledsages af Helligåndens udgydelse, som forbilledliggøres ved Pinsens historie og historien om Midnatsråbet ved adventismens begyndelse.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev båret frem til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet bevidnet i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.

“Værket vil ligne det, der fandt sted på pinsedagen. Ligesom ‘den første regn’ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at fremkalde den dyrebare sæds fremspiring, således vil ‘den sene regn’ blive givet ved dets afslutning til høstens modning. ‘Da skal vi kende, ja, stræbe efter at kende Herren; Hans frembrud er vist som morgenrøden, og Han skal komme til os som regnen, som den sene og den første regn over jorden.’ Hosea 6:3. ‘Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi Han har givet jer den første regn i rette mål, og Han lader regnen falde ned for jer, den første regn og den sene regn.’ Joel 2:23. ‘I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af Min Ånd over alt kød.’ ‘Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst.’ Acts 2:17, 21.”

”Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbarelse af Guds kraft end den, der kendetegnede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidlige regn ved evangeliets begyndelse, skal atter opfyldes ved den sene regn ved dets afslutning. Her er de ‘vederkvægende tider’, som apostlen Peter så frem til, da han sagde: ‘Gør derfor bod og omvend jer, for at jeres synder må blive udslettet, når vederkvægende tider skal komme fra Herrens åsyn; og Han skal sende Jesus.’ ApG 3:19, 20.” Den store strid, 611.

Efter at det sjette segl rejser det spørgsmål, som introducerer Elias og Moses, repræsenteret i Åbenbaringens syvende kapitel, åbnes det syvende segl og beskriver Helligåndens udgydelse over disse to grupper. Det bør bemærkes, at der i beskrivelsen er en stilhed i en halv time. Udgydelsen af den sildige regn, fremstillet ved åbningen af det syvende segl, omfatter en periode med stilhed.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der stille i himlen ved omtrent en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra engelens hånd. Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og jordskælv. Åbenbaringen 8:1–5.

Som netop bemærket i passagen i The Great Controversy begynder den sildige regn at blive udgydt, når den mægtige engel stiger ned og oplyser jorden med sin herlighed. Den sildige regn begyndte, da “de store bygninger i New York City blev revet ned” den 11. september 2001.

“Hvordan er det kommet til det ord, som jeg har erklæret, at New York skal bortskylles af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygninger, der rejste sig der, etage efter etage: ‘Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden frygteligt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, som kommer over jorden. Men jeg har ikke noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive kastet ned ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét strejf af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Scener vil finde sted, hvis frygtelighed vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

Den 11. september 2001 begyndte den sene regn at falde, og udgydelsen af denne regn falder på dem, som er repræsenteret ved Elias og Moses, og indbefatter en tid med stilhed. En tid med stilhed for Moses og Elias er også fremstillet i Åbenbaringens ellefte kapitel, hvor Moses og Elias, de to profeter, som pinte verden, blev „dræbt“ på gaderne. Men efter tre og en halv dag kom de ud af Horebs hule og steg op til himmelen. I den sene regns historie bliver budskabet, repræsenteret ved disse to budbringere, dræbt og kastet ud på gaden, men ikke begravet, før de opstår. Dette er en af de primære sandheder, som Løven af Judas stamme nu er i færd med at åbne seglene på.

De sidste tre segl identificerer Guds folks endelige bevægelse, således som den er repræsenteret ved Elias og Moses. Denne bevægelse dør og opstår igen. Det er en bevægelse, for adventismen begyndte med en bevægelse, som fortsatte indtil 1863, da de tilsidesatte den første sandhed, som William Miller blev ledt til at erkende. I 1863 ophørte bevægelsen, for i 1863 blev de juridisk set til en kirke. Alfa og Omega fastholder, at hvis Han begyndte sit restfolk som en bevægelse, vil Han også afslutte det som en bevægelse.

Vi har nu afsluttet oversigten over de syv menigheder og de syv segl. I de sidste tre segl ser vi to klasser af de frelste, som repræsenteres ved Moses og Elias. Alle disse segl vidner om den mægtige engel i Åbenbaringen atten. Da han steg ned den 11. september 2001, trådte to klasser af frelste ind i en renselsesproces, som er bestemt til at afdække og adskille to klasser af tilbedere inden for bevægelsen ved afslutningen af adventismen, som forudskygget af bevægelsen ved adventismens begyndelse. Daniel fastslår, at den ene klasse, som han kalder de ugudelige, ikke vil forstå kundskabens tilvækst, men de vise gør det. Matthæus oplyser os om, at de, som mangler forståelsen af den kundskab, der er blevet åbenbaret, betegner en jomfru som dåreagtig. De vise jomfruer viser i krisen ved midnat, at de forstod og besidder kundskabens tilvækst. De vise og de dåreagtige repræsenteres ved menigheden i Filadelfia eller menigheden i Laodikea. Laodikeas ugudelige, dåreagtige jomfruer skal udspys af Herrens mund, og de vise modtager Guds navn, eller hans karakter, i deres pander. Hvis den sjette menighed, Filadelfia, repræsenterer de vise, hvordan kan det da være, at den syvende menighed, Laodikea, repræsenterer de ugudelige? Hvis dette er tilfældet, er rækkefølgen da ikke ude af orden? Svaret løses naturligvis ved Alfa og Omega.

Ved begyndelsen af Guds første benævnte folk, det gamle Israel, var Moses et forbillede på Kristus ved afslutningen af dette benævnte folk.

For Moses sagde sandelig til fædrene: En profet skal Herren jeres Gud oprejse jer af jeres brødre, ligesom mig; ham skal I høre i alt, hvad han siger til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre den profet, skal udryddes af folket. ApG 3:22, 23.

Ved afslutningen af Guds første benævnte folk var Johannes Døberen Elias-budbringeren, som beredte vejen for Kristi første komme. Jesus skulle derefter frembære sit offer på korset og siden påbegynde sin ypperstepræstelige tjeneste i det himmelske helligdoms hellige. Ved begyndelsen af Guds andet benævnte folk, det moderne Israel, var William Miller Elias-budbringeren, som beredte vejen for Kristi andet komme. Jesus kom da pludselig ind i Det Allerhelligste og begyndte dommen. Ved afslutningen af Guds andet benævnte folk beredte en sidste Elias-budbringer vejen for, at Kristus kunne indlede husholdningen med de levendes dom, afslutningen på sin gerning som

himmelsk ypperstepræst og sit andet komme.

William Miller symboliserer ikke blot budbringeren, men også den bevægelse, han var forbundet med.

“Med bæven begyndte William Miller at udfolde Guds riges mysterier for folket og førte sine tilhørere gennem profetierne frem til Kristi andet komme. Med enhver anstrengelse vandt han styrke. Ligesom Johannes Døberen forkyndte Jesu første komme og beredte vejen for hans komme, således forkyndte William Miller og de, som sluttede sig til ham, Guds Søns andet komme....”

„Tusinder blev ledt til at omfavne den sandhed, som William Miller prædikede, og Guds tjenere blev oprejst i Elias’ ånd og kraft for at forkynde budskabet.“ Early Writings, 229, 230, 233.

Ved begyndelsen af det gamle Israel kaldte Gud Moses, som havde modtaget fyrré års fordærvet uddannelse i Egypten, hvilket krævede fyrré års liv i ørkenen i et forsøg på at fjerne Egyptens indflydelse fra hans karakter. Fyrré år efter sin fødsel, idet han forstod, at han var udvalgt til at føre Guds folk ud af Egypten, udøvede Moses menneskelig styrke ved at dræbe egypteren. Fyrré år senere, ved den brændende busk, gjorde han oprør mod Guds kald. Efter endelig at have taget imod kaldet tilsidesatte han befaling om at omskære sin søn, indtil han blev truet med døden. Ved grænsen til det forjættede land gjorde han oprør og slog på Klippen anden gang. Ved begyndelsen af det gamle Israel besad Moses en laodikeisk karakters egenskaber. Derved opfyldte han dog stadig sit høje og hellige kald, herunder forbilledliggørelsen af Kristus ved afslutningen af det gamle Israel. Kristus, som kæmpede med de stridende jøder, eller dem, der sagde, at de var jøder, men ikke var det, repræsenterede en filadelfisk karakter. Ved begyndelsen af det gamle Israel repræsenterede Moses en laodikeer med behov for guld, øjensalve og hvide klæder. Ved afslutningen er Kristus en filadelfier.

Ved adventismens begyndelse repræsenterede William Miller, fremstillet ved de få i Sardes, som ikke havde besmittet deres klæder, en filadelfier, ligesom den bevægelse, der var knyttet til ham. Ved adventismens afslutning var den bevægelse, som i 1989 erkendte endetiden, lige så laodikeisk, som Moses var. Den milleritiske bevægelse er et forbillede på Future for America-bevægelsen, med det profetiske forbehold, at den første bevægelse blev opfyldt af filadelfiere i Filadelfias tid, og den sidste bevægelse bliver opfyldt af laodikeere i Laodikeas tid.

Jeg er vidne til mere af denne bevægelses profetiske historie fra 1989 end nogen anden person med tilknytning til Future for Americas historie, og jeg vidner om, at jeg personligt gennemlevede historien fra og med 1989 som en bekræftet laodikeisk adventist. Der er mange sjæle langs denne vej, som ville stadfæste mit vidnesbyrd. Jeg kan også med vished vidne om, at de, som var forbundet med bevægelsen ved adventismens afslutning, ligeledes var bekræftede laodikeiske adventister. Det første benævnte folk begynder med en laodikeer, som bliver en filadelfier, og ender med en filadelfier. Det andet benævnte folk begynder med en filadelfier og ender med en laodikeer, som kaldes til at blive en filadelfier. Dette er Alfa og Omegas signatur.

På trods af lederens og dem, der sluttede sig til ham, elendige, usle åndelige blindhed ledede og styrede Gud stadig de profetiske vejmærker, som fandt sted fra 1989 og indtil nu. På trods af lederens og dem, der sluttede sig til ham, åndelige nøgenhed og fattigdom ledede Gud stadig opløsningen af de sandheder, som Han fandt det for godt at opløse. I sin barmhjertighed, som aldrig er adskilt fra Hans „sandhed“, udtænkte Han en renselsesproces, der muliggjorde, at en laodikeer kunne dø og derefter opstå som en filadelfier. Denne død og opstandelse blev forbilledliggjort ved forfatterne til Daniels og Åbenbaringens bøger, som begge symbolsk blev dræbt og oprejst. Johannes blev oprejst fra døden ved at være blevet kastet i en gryde med kogende olie, Daniel fra hulen med sultne løver. Således lægger de to bøger, som er én bog, vægt på symbolet om død og opstandelse som en del af det budskab, der nu bliver opløst.

Da bevægelsen i „de sidste dage“ af den undersøgende dom (som blev forbilledliggjort ved Millerite-bevægelsen) nærmede sig tidens ende, havde Gud til hensigt, at lederen og bevægelsen skulle dræbes og derefter opstå. I sammenhæng med de syv menigheder blev Laodikea dræbt den 18. juli 2020 og ville opstå som Filadelfia før den forestående søndagslov. Den opstandne bevægelse ville være af de syv menigheder, men den ville være den ottende. Bevægelsen ville være den ottende, det vil sige af de syv.

Denne profetiske hemmelighed understøttes i Johannes' Åbenbaring af flere vidner, skønt den hidtil ikke er blevet erkendt. I denne tidsperiode går vi nu ind i prøven vedrørende dyrets billede, hvilket Søster White oplyser os om er den prøve, der kommer før søndagsloven. Det er ved søndagsloven, at Guds segl prægnes på filadelfierne i den historie. Men de må bestå prøven vedrørende dyrets billede, som kommer, før nådetiden afsluttes.

“Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige skæbne vil blive afgjort. Dit standpunkt er et sådant virvar af selvmodsigelser, at kun få vil blive bedraget.

„I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne tydeligt; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].“

”Dette er den prøve, som Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet. Alle, som beviste deres troskab mod Gud ved at holde Hans lov og nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.”
Manuscript Releases, bind 15, 15.

I denne nuværende historie er de to horn, som tidligere blev identificeret som republikanisme og protestantisme, allerede blevet forandret til et demokrati og frafalden protestantisme. Når disse to horn fuldt ud er forenet, danner de således én magt, ét horn. I den samme periode vil Gud identificere og opløfte protestantismens ægte horn for at advare imod dyrets billede. Disse to horn løber parallelt med hinanden, indtil De Forenede Stater ophører med at være det sjette rige i Bibels profeti.

Åbenbaringen sytten identificerer, at den trefoldige forening af dragen (De Forenede Nationer), dyret (den pavelige magt) og den falske profet (De Forenede Stater) er den magt, som er det ottende hoved, og som er af de syv hoveder. Disse syv hoveder er bibelprofetiens riger,

begyndende med Babylon, dernæst Medo-Persien, Grækenland og så det hedenske Rom. Derpå er det femte rige det pavelige Rom, som profetisk modtog et dødeligt sår i 1798. På dette tidspunkt i historien besteg det sjette rige i bibelprofetien, De Forenede Stater, tronen, indtil det omstyrtes ved den snart kommende søndagslov.

De Forenede Nationer vil da blive tvunget af den magt, som tvinger hele verden til at opstille et billede af dyret. På det tidspunkt har det sjette rige også fået et dødeligt sår, men De Forenede Stater vil da tvinge hele verden til at acceptere dets lederskab over De Forenede Nationer og kræve, at de også anerkender pavedømmets moralske autoritet til at styre den trefoldige union.

Og han forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som han havde magt til at gøre for dyrets øjne, idet han siger til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret, som havde sår af sværdet og dog levede. Og han havde magt til at give ånde til dyrets billede, så dyrets billede både kunne tale og bevirke, at alle, som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle slås ihjel.
Åbenbaringen 13:13, 14.

Den eneste definition af „dyrets billede“ i den inspirerede åbenbaring er, at det repræsenterer sammenslutningen af kirke (den pavelige magt) og stat (De Forenede Nationer, hvor De Forenede Stater kontrollerer de ni andre konger). Jezabel er den pavelige magt; Akab er De Forenede Stater, som er konge over de ti nordlige stammer.

Når De Forenede Stater falder ved søndagsloven, bliver Tyrus (pavedømmet), som har været glemt siden 1798, „husket“, og hun begynder sine forførende sange. Som følge af det finansielle sammenbrud, der i Ellen Whites skrifter fremstilles som „national ruin“, tvinges De Forenede Stater til at samle hele verden for at konfrontere den bibelske magt, der vender hver mands hånd imod ham. Denne magt er islam, som repræsenteret ved islams stamfader Ismael.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal give ham navnet Ismael; thi Herren har hørt din elendighed. Og han skal være et vildæsel af et menneske; hans hånd skal være imod hver mand, og hver mands hånd imod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:11, 12.

De Forenede Stater danner en alliance med de andre ni konger og indtager lederpositionen. Dette gør landet kun for en kort tid, og derpå vil det insistere på, at den pavelige magt bliver hovedet for det hele, ligesom Jezabel beherskede Akab.

Således drager den trefoldige alliance af dragen, dyret og den falske profet sammen ud til Harmagedon. Tallet otte repræsenterer opstandelse, og det rige, som i profetien omtales som modtagende et dødeligt sår, var det femte rige, den pavelige magt. Når pavedømmet opstår igen, bliver det det ottende rige, og de får herredømmet over den trefoldige union, og dette ottende rige er det ene hoved af de syv riger, som er blevet identificeret som modtagende et dødeligt sår; men inspirationen identificerer også helbredelsen af dette dødelige sår.

"Når vi nærmer os den sidste krise, er det af afgørende betydning, at der råder harmoni og enhed blandt Herrens redskaber. Verden er fyldt med storm og krig og splid. Men under ét overhoved — den pavelige magt — vil folkene forene sig for at sætte sig op imod Gud i hans

vidners person. Denne sammenslutning sammenføjes af den store frafaldne. Mens han søger at samle sine redskaber til krig mod sandheden, vil han arbejde på at splitte og sprede dens fortalere. Misundelse, onde mistanker, bagtalelse anstiftes af ham for at frembringe uenighed og splittelse." Testimonies, bind 7, 182.

Det femte rige, det sjette rige og det syvende rige har på det tidspunkt alle mistet deres individuelle riger, så deres respektive riger genopstår alle sammen som ét rige, sammensat af tre dele, som en forfalskning af Guddommens trefoldige natur.

Det sjette rige, som begyndte med to lammeagtige horn og ender som ét horn, der taler som en drage, besidder den pavelige magts profetiske kendetegn, for det bliver dyrets billede. Det er dyret, den pavelige magt, som først og fremmest fremstilles som det genopstandne ottende rige, der var af de syv. Men skønt det er den pavelige magt, der mest direkte opfylder den profetiske gåde om, at det ottende er af de syv, danner De Forenede Stater et billede af pavedømmet og frembringer derfor profetisk de samme kendetegn som den pavelige magt.

De Forenede Stater begyndte i 1798, da Tyrus ifølge Esajas treogtyve, den pavelige magt, skulle være glemt indtil afslutningen på det sjette rige. 1798 var endetidens begyndelse for milleritterne ved adventismens begyndelse. Ved foråret 1844 havde den milleritiske adventisme antaget protestantismens kappe, som løber parallelt med republikanismens horn, der repræsenterer De Forenede Staters regering. De to horn er på det samme dyr, så de fremgår gennem historien sammen. Adventismens begyndelse og afslutning løber parallelt med det republikanske horn. Historien fra 1798, indtil protestanterne forkastede den første engels budskab, var den periode, hvor Gud grundfæstede det protestantiske horn. Det gjorde Han gennem en prøvelsesproces, sådan som Han gjorde med det republikanske horn. Der er meget at sige om de parallelle horn, men ikke nu.

Det republikanske horn begår hor med det frafaldne protestantisme, ikke med det sande protestantiske horn, for det sande horn er Lammets brud, og hun er en jomfru. Siden endetidens begyndelse i 1989 har der været syv præsidenter. Den sjette af disse præsidenter modtog et dødbringende sår i selvsamme år, som bevægelsen ved adventismens ende også modtog et dødbringende sår. Den ottende præsident siden endetidens begyndelse i 1989 vil være den, som modtog et dødbringende sår, der blev lægt. Han må være en præsident, som er af de syv. Samtidig, i 2020, da den sjette præsident modtog sit dødbringende sår, blev også det horn, som nu bærer den protestantiske kappe, dræbt. Som med katolicismens dyr, og som med billedet af dyret i det frafaldne protestantisme, således også med protestantismens ægte horn. Protestantismens horn fremstilles som den sjette menighed, der bliver den ottende, men er af de syv.

Når du prøver disse påstande, så husk, at det budskab, som bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes, med fuld sikkerhed vil blive fremstillet inden for den sammenhæng, hvor begyndelsen illustrerer enden. Dette budskab vil blive fremført ved hjælp af metodologien „historicisme“, som anvender bibelsk historie i samklang med verdenshistorien til at identificere verdens ende. Dette budskab skyder frem af jorden.

Sandhed skal spire frem af jorden, og retfærdighed skal skue ned fra himmelen. Ja, Herren skal give det, som er godt, og vort land skal yde sin afgrøde. Retfærdighed skal gå foran ham og sætte os på hans fodspors vej. Salmernes Bog 85:11–13.

Det er ikke blot sådan, at jorden i passagen identificeres som et „land“. Passagen i Salmerne identificerer ikke alene „landet“ som „jordens“ dyr i Åbenbaringen tretten, men bemærker også, at „sandhed“ „spirer“ frem af jorden.

“Hvilken nation i den Nye Verden var i 1798 ved at stige frem til magt, gav løfte om styrke og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Anvendelsen af symbolet giver ikke anledning til noget spørgsmål. Én nation, og kun én, opfylder denne profetis kendetegn; den peger umiskendeligt på Amerikas Forenede Stater. Gang på gang er tanken, næsten de nøjagtige ord, fra den hellige skribent ubevidst blevet anvendt af taleren og historikeren til at beskrive denne nations fremvækst og vækst. Dyret blev set ‘stige op af jorden’; og ifølge oversætterne betyder det ord, der her er gengivet med ‘stige op’, bogstaveligt ‘at vokse eller skyde frem som en plante.’” The Great Controversy, 440.

De Forenede Stater er jorddyret, som »skyder op«. Når man derfor prøver de påstande, der fremsættes i disse artikler, identificerer inspirationen, at budskabet vil være baseret på, at enden illustreres ved begyndelsen; det vil blive anbragt i sammenhængen af historisk linje på historisk linje; og det må komme fra en røst i De Forenede Stater. Der findes naturligvis falske røster inden for De Forenede Stater, men ifølge og på grundlag af Guds Ords myndighed er enhver budbærer eller tjeneste, som er beliggende uden for De Forenede Stater eller har sit ophav uden for De Forenede Stater, et falsk lys. Adventismen begyndte i De Forenede Stater med en mands røst og en bevægelse, der blev grundlagt i De Forenede Stater. Jesus illustrerer enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne.